

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

LV. Davidis cum Goliatho duellum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

NARRATIO LV.
DAVIDIS DUELLUM
CUM GOLIATHO GI-
GANTE.

I. Reg. 17. Anno Mundi 2971. Ante
Christum. 1082.

Nemo unquam securiùs scopum ferit, quam
ubi DEus ictum dirigit. Bethlemio David
oriundus oppidò, Tribus Judæ, patrem ha-
buit *Isai* seu *Iesse*, virum rusticanum, sed agri divitem,
& copiosum. E septem fratribus, natu minimus,
pascendis gregibus erat admotus. Commendabat
adolefcentem præ cæteris, formæ dignitas, peritia
tractandæ citharæ vocisque suavitas singularis;
quâ jam tum inter silvas ac pascua compositos à se
diversis carminum mensuris, psalmos modulabatur.
Ac plectro quidem ad barbiti chordas: manibus au-
tem ipsis, quoties casus & res exigèrent, ad pugnas
utebatur. prima certaminum ei rudimenta, silve-
stres adversum feras, ovilium vastatrices, incide-
runt. Quibus cum adedò non operosa fuit ei luctæ
moles; ut (quod Siracides festivè dixit) *cum leonibus
quasi cum agnis, & cum ursis, quasi cum oviculis, victor lu-
deret.* Ferocissimas quasque bestias, aut caulis immi-
nentes, aut inde cum præda revertentes, ultro pri-
or ipse velocissimo persequeretur cursu; compre-
hensas manibus nudis, arreptò mentò, jugulove
conficiebat. Hæc certamina præludium fuerunt,
illis

Illius periculosissimi cum Philisthæo *Goliatho* duelli: quod in ætatem *Davidis*, vicenniô paullo majorem incidit. Ea pugna ita se habuit.

Turbantibus iterum pro inveterato odio Philisthæis, & arma moventibus in Hebræos, David ex aula regia Saulis, ubi psalten egerat, ad pascua sua remissus est, haud inter se conveniente, cytharæ, tympanorumque sonitu. Vicina locârant inter se castra Hebræi Philisthæique, hinc & hinc in colle, parati ad pugnam, si fortè hostis in vallem interjectam, certamen conferturus descenderet, quod mutuis clamoribus, sæpius poscebant. Quadragésimum jam diem, ducebatur magis bellum, quam gerebatur, neutris aleam tentantibus; quo tempore *Goliathus* quidam, gigantæâ staturâ & armis robori paribus ferox, in medium progressus, truculenta voce provocabat ad pugnam, si quis ex omni Hebræorum numero prodire contra, secumque componi sustineat, deque imperio gentis utriusque dimicare. Quæ minæ, & convitia, cum arrogantia, fastuque barbaro quotidie jactarentur neminem tamen Hebræorum excitârunt, ut vel publico dedecore, vel privatâ gloriâ, vel promissis à Saule divitijs, & tributorum immunitate, vel regię filię conjugio, ad ineundum singulare certamen se permoveri pateretur. Tantum omnium animis incusserat terrorem oris truculentia, & corporis in hostili provocatore vastitas.

Sub idem serè tempus venit in castra David, admodum, ut dictum, adolescens missus à parente cum cõmeatu ad fratres, & munusculis ruris, ad tribunû perferendis; cum more suo procedit gigas, consuetâ-

Q

que

que ferociâ, & insultatione laceffit, si quis esset, qui secum cominus congregaretur, suâque genti vel æternam servitutem victus, vel imperium afferret victor. Ubique rursus trepidatio, & fuga inter Hebræos; ut idcirco suam illis timiditatem quotidianis contumelijs exprobraret barbarus, qui in tot bellatorum millibus non inveniant vel unum, totius qui gentis abstergat dedecus: & periculô suô ceterorum pudori consulat. Ubi nunc cum suis armigeris Ionathæ, qui nuper Philisthæis castris tantas trepidationes intulissent: ubi Saulis gloriosæ de Ammonitis & Amalecitis victoriæ? ubi ceteri heroës circumcisi, tot egregijs bellorum facinoribus clari? Hic David non magis ferocem hostis superbiam, quam imbellem suorum consternationem miratus, intellectis, quæ victori promissa erant, præmijs, spiritus concepit DEO plenos, & ad dimicationem paratos. Quod advertens *Eliabus*, fratrum natu maximus, iussit eum cum objurgatione ad sua se pascua referre, & inconsultam ferociam in tuendis gregibus ad cæteros opiliones ostentare; linqueret arma viris; quæ puerorum essent, tractaret ipse puer. Non ideò tamen ab incepto destitit juvenis, vires & animos suggerente Numine. Res defertur ad aures Regis: sistitur coràm adolescens: imparitas ei certaminis obijcitur, & inexperta adversus veteranum bellatorem militia; quibus ipse reponit victorias à se de belluis relatas, haud sanè formidabiliorem ipse esse thraſonem illum allophylum, Martem in lingua magis, quàm manu gestantem. Delectatus ea Rex animi magnitudine, pugnam poscenti permittit: utque humana cum divinis præsidia conjungeret, armis ex

armamentario suo depromptis jubet indui adolescentem, magis id patientem, quam optantem, quippe, quem fiducia Numinis, omni firmior chalybe obarmarat. Sed cum ijs corporis munimentis plus impedimenti, quam inesse subsidij videret, exuta cataphracta, ad arma ruris, baculum, peram, fundam, & lapides, quos forte de torrente selegerat, convertitur, atque in pugnam procedit.

Graditur ex adverso Philisthæus, magna se mole ferens qui juveniculum intuitus inermem, nulloque dimicationis apparatu formidabilem, in quo debellando plus pudoris, quam gloriæ colligeret, indignabundus jussit e conspectu faceffere imbellem canem, nisi protinus mallet proteri pedibus & corvis fieri pabulum; coniectis etiam in Hebræorum DEUM contumelijs, minisque cœlo intentatis. Non minus animi, ac linguæ Davidi fuit in repellendis minacijs, quam Philisthæo in inferendis, præsertim cum spiraret iras, non ab humano robore, sed à præsentis Numinis auxilio metuendas. Post velitationem verborum, ad decretorium certamen venit, spectantium mentibus varia expectatione suspensis; Philisthæi certa jam spe victoriam devorârant; Judæorum alij temeritatem adolescentis damnabant: alij rem incertæ fortunæ committebant. Iam Goliathus toto corpore cataphractus, obviam se tulerat, ingentem manu hastam vibrans; cum David, ocyus emicat, silicem rapit e pera, imponit fundæ, librâtque ictu tam destinato, ut excussus, mediam Philisthæi feriret frontem, fractoque cerebro hæreret fixus. Bovis instar, vasta procumbit moles; David superstans jacenti, caput ampu-

Q

tac

rat gladio , ex adversarij vagina educto, cumque
opimis spolijs ad Regem Saulem contendit.

Eo spectaculo fracti animis Philisthai, in effu-
sam mox fugam se dederunt attoniti, persequentibus
Hebraeis, & terga caedentibus, tanta strage, ac
si omnium capita, unius in Goliathi corpore stetit-
sent. Fugatis, concisisque hostibus, reversus est
in civitates suas victor exercitus, laetitia trium-
phans, & spolijs dives. Rex Saules, cum Ionatha
caeterisque filijs, curru regio sublimis ibat; Dehinc
Abner, alique militiae Duces vehebantur, & in-
ter eos David, publicae laetitiae fons & caput, vesti-
mentis, armisque Ionathae refulgens, manuque fa-
mulari caput inimicum in conto praeferebat; gladium
hostilem postea in Sacro Tabernaculo dedicavit) om-
nes redimiti coronis, & palmis insignes. Ante cur-
rus agebatur multa Philisthinorum, in vinculis tur-
ba, servituti mancipata inter strepentibus militari
clangore tubis, & lituis, festoque bellicorum tym-
panorum fragore. Huic agmini triumphali obviam
ex urbibus undequaque prodierunt puellae Hebraeae,
festivis cantibus & choreis, victores saluantes.
Summa epinicii erat: *Percussit Saul mille David decem
millia.* Atque ut felicitatis comes est invidia, mulierum
illo minus temperato laudandi studio, David
in bellum aliud pertractus est, priore diuturnius,
molestiusque; in quo cum Saulis invidi Regis odij,
amore; cum illius malefactis ac perfidia, beneficijs
ac fide concertavit, octo ipsis annis, in varia,
atrociaque mala, per omnes Chananitidis regiones
circumactus. sed, ut subinde ostendam pluribus,
nec ista tempestate David terrebatur. Deo suo ni-

sus, jam tum regnare didicit; nam Seneca teste:
ars prima regni est, posse invidiam pati.

NARRATIO LVI. MALEFICIA SAULIS IN DAVIDEM.

I. Reg. 18. 19. 22. 23. 24. 25. 26. Annis Mundi
2971. 2972. 2973. 2974. 2975. 2976. Ante Ch.
1082. 1081. 1080. 1079. 1078. 1077.

VNa est invidiæ & ignis natura, quæ diu latere non potest, sed citò in illustria erumpit incendia. Saules, ut supra exposuimus, odij & invidiæ Furijs instigatus in Davidem, omnes machinationes, adhibuit, ut hominem de se, regnòque suo meritum optimè, tolleret è medio. Epinicium Davidi cantatum, erat ulcus in pectore livido, quod altera mox post victoriam, & cæsum Goliathum die, sese aperuit; Sauli namque ab orcino spiritu, exagitato, cùm David adduceretur, ut malò Geniò citharæ suavitate pulsò malaciam reduceret insanienti, conatus est [non ignarus quid faceret] lanceâ transverberare psallentem; peregrisètque crudele facinus, nisi David capitis declinatione, ictum frustrâisset, ejusque impetum in parietem deflexisset, Quod scelus cùm non successisset, ut fraude perficeret, quod aperta vi non poterat, simulat rex impius, tanquam inscio sibi & invito hasta fuisset elapsa, moxque aliam indutus larvam, statuit homicidiuna

Q3

mo-